

Odzove se točno kot jek.

»Skoči sem!«

Že mi je pri kolenu in razpaljenih lic strmi vame.

»Povest mi boš povedala, pa ne žalostne.«

»Ej, vesele ne vem, bogme, da ne. Vsaka žalostna je vesela, če jo pogledaš od pravega konca.«

»Poskusiva!«

»Poskusiva. — Tam za tistim krajem, kjer žabe regljajo,« tako se začne vsaka Jasnina povest, »je živel kralj, ki je imel sina. Sin se je odpravljaj v svet in kralj mu je rekel: Pojdi, kamor hočeš, le na en kraj ne smeš. Tisti kraj pa je tamintam. Če stopiš nanj, gorje ti in boš vedel. Če pa ne stopiš in greš mimo, bova živela zdrava in vesela do moje in tvoje starosti. Sin je šel in je prišel na tisti kraj. Kaj misliš, ali je stopil nanj?«

»Mislim, da ne.«

»Nič, stopil je in je jeknilo iz zemlje, zavpilo in zajokalo. Tam je ležala pokopana njegova majka, žena očetu njegovemu, ki jo je oče kruto in skrivoma umoril.«

»Pa kako naj gledam to povest, da bo vesela?«

»Glej jo, kakor hočeš.«

In že je kita v zraku in dvoje bosih nog bije ob hrbet.

Oblak presenči travnik, a žarek se mu ukrade med prste in posije sestri Krasni naravnost na čelo. Krasna se vzpne in odbije žogo s polnimi prsi.

»Krasna!«

»Hoj učenjak, ali tuhtaš kaj modrega?«

»Nič ne tuhtam, povesti čakam.«

Kakor žarek se mi ulije čez cesto.

»Ali najnovejšo?«

»Najnovejšo.«

»Čakaj, da se oddahnem. Tako. — Ko so sovražniki rušili zidovje zelo starega mesta, so našli globoko v zemlji zakopane tri reči treh najlepših mestnih deklet. Prva je zakopala vanjo svoje lase, da bi jih ne onečastil sovražnik, če bi morala služiti v tuje kraje. Druga je zagrebla vanjo svoje srce, da bi ga ne prebodla puščica, če bi

morala v robstvo v sovražnikov ostrog. In tretja, kaj praviš, kaj je zagrebla tretja?«

»? —«

»Tretja je zgnetla v zemljo listek, na katerem je bilo zapisano: Tukaj sem vzela kosček zemlje, na kateri sem stala, ko sem še bila svobodna in ponosna in mi ni nihče smel blizu razen Boga samega.«

Zazrla mi je bistro v oči in vzletela. Nogi sta se ji prožili kakor dvoje vzmeti, trava je v velikih kolobarjih pljuskala okoli nje.

Zdaj si dobim še Iskro. Iskra je najmanjša, najtišja, iz oči se ji kar zapored utrinjajo celi šopi zvezd.

»Iskra!«

Veter mi puhne v obraz vonj zrelih visokih trav, za njim mi plane Iskra naravnost v naročje.

»Ali se je kaj zgodilo?« je vprašala.

»Nič se ni zgodilo. Ali imaš kaj zame?«

»Povest hočeš?«

»Povest hočem.«

»Pa bodi, ker si ti in je še nihče ne ve. A vedi, da se ti bo takoj poznalo, če jo izdaš. — Nekoč je živel škof, ki je imel čudovito lepe oči. Nekoč je živel vojščak, ki je imel grozno trdo srce. Nekoč je živela devojka, ki je imela najmilejši glas daleč naokoli. Škof je umrl, na njegovem grobu leži jezero. Vojščak je umrl, na njegovem grobu rase gaber. Devojka je umrla — kaj pa je tam?«

»Tice prepevajo dan in noč.«

»Tam je tak molk, da se zjoče vsak, kdor pride tja.«

»Kako se mi bo poznalo, če jo izdam?«

»V oči te bo sram, če boš govoril o škofu, srce ti bo zastalo, če boš govoril o vojščaku, glas se ti bo utrgal, če boš govoril o devojki.«

Držal sem jo čez pas, v naročje pritisnjeno. Zdajci se je vzpela nazaj, vrgla glavo s kitami vznak in zavrnila v nebo.

»Juhu, obtičala je.«

Ozrl sem se in resnično: žoga je planila iz travnika v nebo in — trenutek seve — obvisela pod oblaki kakor črn ptič.

SLUTNJA.

Vračal sem se domov.
Drevo, ki so ptiči v njem gnezdili,
so okléstili.

Stopinja mi je obstala.
Slišal sem, kako je v srcu slutnja
vztrepetala.

Jos. Lovrenčič.